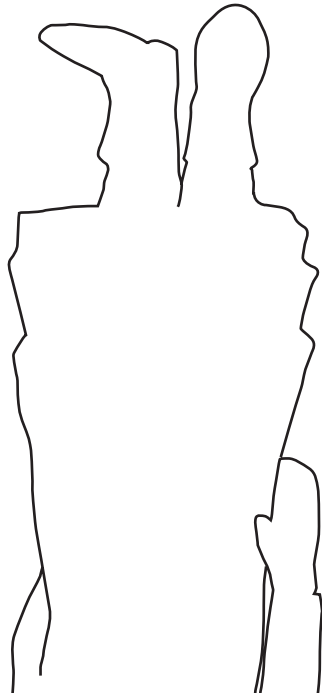
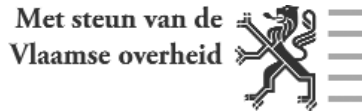

100
PROCENT
LENA

*Met dank aan Lies, Rein Koken (politie Halle), CAW Leuven,
Liselot Willems, Ann Debruyn, Nico de Fauw en Mathy Paeshuyse.
Mijn bijzondere dank gaat naar Anton, Iris, Vincent, Philip, Ann & Sietse.*

Dit boek verschijnt in samenwerking met de Werkgroep Verder

MET ILLUSTRATIES VAN GREET BOSSCHAERT

Stefan Boonen
100 procent Lena
© 2006 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam
Illustraties: Greet Bosschaert
Trefw.: zelfmoord, rouwverwerking
NUR 283
ISBN (10) 90 448 0636 X
ISBN (13) 978 90 448 0636 6
D/2006/4124/081
Alle rechten voorbehouden.

www.clavis.be
www.clavisbooks.nl

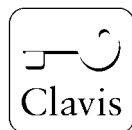

STEFAN BOONEN

100

PROCENT

LENA

VIND JE HET ERG ALS IK ZWIJG
OF TE HARD LACH?
ALS IK BIJ JOU WIL ZIJN
OF JUIST NIET?

D I N S D A G 2 5 A P R I L

De geur van wafels hangt in huis. Het raam staat open, blauwe lucht boven de dennen, ergens kwettert een vogel. Ma heeft een vrije dag. Meestal slaapt ze dan uit. Vandaag niet. Nu de zon er eindelijk is, wil ze er zo veel mogelijk van genieten. De voorbije weken waren druk en grijs en nat. Herfst in het voorjaar.

Vandaag twijfelt niemand: het is lente. Ma vertelt dat ze om zes uur uit bed gesprongen is, een rondje gejogd heeft, pa uit bed heeft gezet, gedoucht, pa gekust, het wafelijzer bovengehaald. Als ma wafels bakt, weet je dat het snor zit met haar humeur. En dat ze tijd heeft.

‘Kaas of paté, Bas?’ vraagt ze.

‘Kaas,’ zeg ik. ‘En eentje met choco. Waar is pa?’

‘Naar een vergadering,’ zegt ma. ‘Wat kies jij, Lena?’

Mijn zus wrijft in haar ogen, duwt een lok achter haar oren.

‘Hoef geen boterhammen,’ geeuwt ze.

‘Ik wil ze voor je maken,’ zegt ma.

Lena gnuift. ‘Ik ben geen kind meer.’ Ze drinkt de helft van haar glas fruitsap leeg, grist een wafel van de tafel en loopt naar de trap.

‘Wat ga je dan eten vanmiddag?’

‘Hondendrollen,’ antwoordt mijn zus en ze beent de trap op.

Ma haalt haar schouders op en zucht. ‘Lekker,’ roept ze Lena na en ze draait zich naar mij.

‘Miss Ochtendsmoel,’ zeg ik.

Ma glimlacht. ‘Zorg maar dat ze je niet hoort.’

‘Ach.’ Ik weet dat mijn zus zo meteen het donkerste stuk van haar ochtendhumeur achterlaat in de badkamer. Zo gaat het bijna elke ochtend. Met een kwaai kop aan tafel. De badkamer in. Met een grijns terug naar buiten.

Ik heb haar al vaak voorgesteld om het andersom te doen. Eerst douchen en dan ontbijten. Maar daar wil ze niet aan beginnen. Liever zit ze met een kwaai kop aan tafel.

Ma smeert Lena’s boterhammen toch. Typisch.

‘Hoefde toch niet,’ zegt mijn grote zus iets later.

‘Het zijn speciale, belegd met drol,’ reageert ma.

Lena mompelt iets en stopt de boterhammentrommel in haar rugzak.

Ma herinnert me net op tijd aan de turnles. Op kousenvoeten de trap op, snel een T-shirt halen. Ik heb mijn jas al aan, mijn boekentas op mijn rug. Lena heeft blijkbaar weer alle tijd. Luide muziek uit haar kamer die de gang vult. Een hoge vrouwenstem, piano, gitaar. Muziek voor een horrorfilm. Ik ken de band niet.

Ik klop aan, steek mijn hoofd voorbij de deur. Lena zit met gesloten ogen op de vensterbank naast haar bureau, bij de muur met handschoenen. Ze heeft een sjaal om haar sterrenkijker gewikkeld. Op het scherm van haar pc brokkelt een zwart hart in duizend stukjes.

‘Wie is dit?’ vraag ik.

Ze schrikt. ‘Moet jij niet aankloppen?’

‘Heb ik gedaan, maar ...’ Ik tik tegen mijn oor.

Ze knikt afwezig. ‘Ken je The Swamp Dolls?’

‘Wie?’

‘Luister. Gisteren van het net gehaald. Ge-wel-di-ge band. Vooral dit nummer.’ Ze buigt voorover naar de muis, klikt een bestand aan, sluit alvast haar ogen. Binnen de seconde zet de hoge vrouwenstem een nieuw nummer in. Ze zingt traag, triest. Als een kat die al een hele poos met haar staart tussen de deur zit. Deze keer op het ritme van een lome bas, drums, een nerveuze trompet en een keyboard.

De situatie lijkt een beetje op Mijn Wekelijkse Test. Mijn

zeventienjarige zus die wil weten wat ik van die of die band denk. Het begon ergens vorig jaar, toen ik een cd geleend had van Tristan. Iets van Coldplay, denk ik. Op mijn kamer draaide ik de volumeknop naar rechts. Nog voor het eerste nummer afgelopen was, stormde Lena mijn kamer binnen. Eerst kwaad, omdat ze dacht ik de cd bij haar gejat had, en toen verbaasd, omdat het muziek was die zij ook goed vond. Ik maakte meteen promotie in de ogen van mijn zus. Van een kinderachtig mormel dat vooral in de weg liep naar een broertje dat ze alles kon leren over muziek. Op aanraden van Lena volg ik gitaarles.

‘Het klinkt nogal triest,’ zeg ik.

Lena rolt met haar ogen. ‘Nogal wiedades, klojo, dat is ook de bedoeling. Je moet naar de tekst luisteren!’

‘Ik versta er geen woord van.’

Met een gebaar van haar hand stuurt ze me weg. ‘Ik had het kunnen weten,’ zegt ze. ‘Hier ben jij nog te jong voor.’

Ik grinnik. ‘Of ik heb er een te goede smaak voor.’

Lena grimast. ‘Opgekrast, broertje.’

‘Dag grote zus.’

Als ik de deur dichttrek, roept Lena: ‘Speel straks een liedje voor me, Bas.’

Vijf minuten wachten op Tristan, aan het kruispunt bij meneer Sim. Om kwart over acht. Mijn vriend slaagt erin om bijna elke ochtend te laat te komen. Bij zijn vorige verjaardag gaf ik hem een wekker cadeau. Niet dat het geholpen

heeft. En zelf later opdagen haalt ook geen bal uit. Als ik dat probeer, slaagt Tristan erin om nog later te komen. Op heel koude of kletsnatte dagen fiets ik soms gewoon door. Meestal draai ik met mijn vingers, dol wat met de hond van meneer Sim en vervloek Tristan. Het is moeilijk om lang boos te zijn op mijn vriend.

‘Oeoeoe,’ komt Tristan door de bocht.

Hij trapt hard op zijn rem, laat zijn achterwiel een zwieper maken. ‘Volgens ma ben ik een aap,’ lacht hij. ‘Een stomme aap,’ voegt hij eraan toe.

‘Wat nu weer?’

‘Handstand tegen de muur. Ik had niet gezien dat er een schilderijtje hing. Een echte De Jonge.’

‘Aai.’ De Jonge is de achternaam van Tristans ma. Ze volgt een schildercursus in De Blauwe Vaart, het cultureel centrum. Er is een schouwburg en een heleboel zaaltjes. Er zijn voorstellingen en er worden cursussen georganiseerd. Fotografie (die volgt ma), tango dansen, schilderen voor beginners, schilderen voor gevorderden (Tristans ma), gitaar (ik) ... De Blauwe Vaart is ook de werkplek van pa. Hij regelt alles wat met toneel en concerten te maken heeft.

‘Was het een duur werk?’ vraag ik.

‘Nu niet meer,’ grijnst mijn vriend.

Zoals wel vaker rinkelt de bel net als we onze fietsen in het rek zetten. Op een drafje de speelplaats over. Onze rij verdwijnt net naar binnen. Sneller. Bij de dubbele deur bots ik tegen Tobias Kraas. Een hoofd groter, tien kilo zwaarder.

‘Kijk uit je doppen, Houtworm,’ zegt hij.

‘Haha,’ doe ik droogjes en ik zet een stapje terug. Ongeveer het miljoenste grapje over mijn achternaam.

‘Wat haha?’

‘Dat jij zo ongelooflijk grappig bent. Het komt vast omdat je zo’n groot hoofd hebt.’

Voor Tobias kan antwoorden, roept meester Wim ons: ‘Bools, Houtmans, volg de rij!’

Tobias Kraas doet een stap opzij.

‘Wacht maar,’ lispelt hij.

Een luisteroefening en daarna een dictee. Twee-nul voor taal. Ik bak er niks van. Twee uur lang spookt Tobias Kraas door mijn hoofd. Waarom heb ik mijn mond niet gehouden? Rund dat ik ben. Tobias leeft van gedonder en vechtpartijen. Het minste is genoeg om voor heibel te zorgen. Een bal tegen zijn been, tegen hem aanbotsen of hem voorbijlopen op de trap, te hard lachen, of juist niet hard genoeg om een grap die hij zelf heeft verteld ...

Ik sta al niet in een goed blaadje bij de kolos. Dat is Lena’s schuld. Een paar weken geleden heeft ze hem uitgelachen. Toen hij bij het zwembad met zijn fiets onderuitging. Van Lena begreep ik dat Tobias indruk wilde maken. Aanstellerij in de ergste graad. Speciaal voor Lena en twee van haar vriendinnen. De meisjes zaten op een bank voor het zwembad. Tobias ging op zijn pedalen staan, maakte meteen veel snelheid, stootte weg over het grasveld. Tenminste,

tot de eerste bocht. Zijn voorwiel schoof weg en hij gleeed op zijn buik over het gras.

Lena had gelachen. Op haar hardst, op haar gemeenst. ‘Mooi,’ riep ze, ‘wat ben jij coooool, jongetje.’

De pech wilde dat ik net bij het zwembad arriveerde. Zwemles. ‘Broertje,’ riep Lena en ze wees naar Tobias, ‘kun jij ook zo’n trucje?’

‘Zal ik in de klas blijven, Tristan?’ vraag ik na het signaal voor de eerste pauze om kwart over tien.

‘Waarom zou je dat doen?’

‘Je kent Kraas toch!’

Tristan trekt zijn wenkbrauw op. ‘En jij kent mij.’ Hij tikt op mijn schouder. ‘We blijven uit zijn buurt. En als het moet ... Met z’n tweeën kunnen we hem wel aan.’

‘Denk je?’

‘Ik hoop het.’ Tristan grijnst zoals alleen hij dat kan.

De speelplaats op. Droge mond. Vanuit mijn ooghoeken zie ik Tobias. Hij leunt tegen een muur, eet een banaan. Stomme gorilla. Ik doe net of ik hem niet zie. We lopen naar wat jongens van onze klas die een bal rondtrappen.

‘Shit,’ mompelt Tristan.

‘Wat?’ Mijn stem schiet de hoogte in.

Tristan antwoordt niet, maar draait zich om en kruist zijn armen. Met het hart in mijn keel volg ik zijn voorbeeld. Typisch Tristan.

Tobias propt een laatste restje banaan in zijn mond.

Met een raar glimlachje om zijn lippen komt hij onze kant uit. Op de speelplaats blijven verschillende kinderen staan.

Tobias slikt zijn banaan door. Op ongeveer een meter van ons blijft hij staan. Rechts vormt zich al een halve kring. Spektakel, spektakel.

‘Houtworm!’ zegt Tobias.

‘Wij zijn met z’n tweeën, Kraas,’ reageert Tristan.

‘Hou toch op,’ zeg ik, ‘het is ...’

‘Bas, Bas Houtmans?’ Meester Wim loopt de speelplaats op. Hij heeft een rare frons in zijn voorhoofd. ‘Bas!’ roept hij weer.